

הכל לטובה

הרב יורם אברג'ל « סיפורי צדיקים לילדים » הכל לטובה

י"ד בכסלו תשפ"ה (דצמבר 15, 2024)

00:00

08:27

השמש עמדה לשקוע. רבי עקיבא ירד מהחמור, ונעמד להתפלל מנחה בצד הדרך. כשסיים את תפלתו, המשיך בדרכו למשימתו החשובה.

רבי עקיבא, התנא האלקי הקדוש, יצא לבדו למסע חשוב. לפני שיצא מהבית, לקח עמו כמה דברים שיסייעו לו בנסיעתו: חמור – כדי לרכב עליו בדרך הארצה, ונר גדול – שלאורו יוכל ללמוד בשעות הלילה. גם כמה מגלות קלף הכניס לתרמילו, בהן למד תורה, ועליהן כתב את חידושי

בנוסף, קשר על גבי החמור סל קטן, ואליו הכניס תרנגול. מדוע זקוק היה הצדיק לתרנגול? כדי שישמש לו כ'שעון מעורר', ויסייע לו לקום בעלות השחר ללמודו ותפלתו. כך דאג רבי עקיבא שגם בהליכתו בדרך יוכל לנצל את הזמן כראוי ללמוד ועבודת השם.

עיר ללא הכנסת אורחים

השמש הלכה ושקעה, והדרך עוד הייתה ארצה. באותם ימים, לפני כאלפים שנה, לא השתמשו עדין בחשמל, ולא היה נתן להמשיך בדרך בשעות החשכה. רבי עקיבא החליט להפנס לעיר הסמוכה, ולבקש מאחד מתושבי המקום להתארח בביתו במשך הלילה. 'בנדאי אחד מאנשי העיר ישמח

להכניסני לביתו', כך חשב לעצמו

כשנכנס לעיר, נגש לבית הראשון שראה, ודפק על הדלת. הדלת נפתחה ומאחוריה עמד אדם גבוה, שעניו מלאות שנאה. 'מה אתה צריך?', שאל במשדנות

מחפש אני מקום ארום לשנת הלילה', אמר רבי עקיבא, 'האוכל ללון בביתכם? אשלם לכם כמה' שתרצו'.

'לא ולא!' ענה האיש בכעס, 'איננו מכניסים אנשים זרים לביתנו'.

רבי עקיבא לא נבהל. הוא נגש לבית הסמוך, וגם שם בקש את-אותה הבקשה. 'מדוע שנכניס אותך לביתנו?', היתה התשובה שקבל, 'איננו מכירים אותך, ואיננו חייבים לך שום דבר'. כך היה גם בשאר בתי העיר. תושבי המקום היו אנשים רשעים ובעלי מדות רעות, ולא היו מוכנים לארם אף אחד

אור קטן בחשכת הלילה

אך רבי עקיבא לא הצטער ולא דאג. הוא נהג תמיד לומר: 'כל-מה שהשם עושה – לטובה הוא עושה!'. גם כשיש דברים שנראים לנו רעים, תמיד נזכור שרק השם יתברך מנהל את-העולם, והוא יודע מה באמת טוב

יצא רבי עקיבא מהעיר, ופנה אל-השדה הסמוך, שם יאלץ להעביר את-הלילה הקרוב. הוא ירד מהחמור, משך אותו אחריו לתוך השדה, וקשר אותו היטב לעץ שעמד שם. גם את-הפרנגול הוציא בזהירות מהסל בו היה מנח, וקשר את-רגלו בחוט. לאחר מכן פתח את-תרמילו, הוציא ממנו את-הנר, הניח אותו בתוך עששית קטנה, והדליק אותו

כעת, סוף-סוף, נהיה מעט אור. רבי עקיבא נעמד להתפלל תפלת ערבית, ולאחר שסיים, הוציא מהתרמיל את-מגלות הקלף הקדושות. הוא התישב על מחצלת קש קטנה שפרש על-הקרע, והחל ללמוד בשמחה ובנעימות. כעבור מספר רגעים כבר היה כלו שקוע בסוגיה בה עסק, כאלו הוא נמצא בבית מדרשו ולומד עם תלמידיו

נותר ללא דבר

אך לפתע פתאום... חושך מחלט השתרר. רוחות סוערות הופיעו באופן בלתי צפוי, וכבו באחת את-הנר הבוער. כעת לא יכול היה רבי עקיבא להמשיך וללמוד

אך רבי עקיבא לא נבהל, ולא דאג. הוא רק הרים את-עיניו לשמים, וזרז על סיממתו: 'כל-מה שהשם עושה – לטובה הוא עושה'.

החזיר רבי עקיבא את-המגלות לתרמילו, קרא קריאת שמע, נשכב על המחצלת, ועצם את-עיניו למנוחת הלילה

רגעים ספורים עברו, ופתאום... נשמע קול צוחת תרנגולת מבהלת... חתול גדול הגים מבין השיחים, קפץ על התרנגול המסכן, וטרף אותו! כעת לא יהיה לצדיק את-התרנגול שיישע לו להתעורר

אך רבי עקיבא לא חשש ולא דאג. הוא הזכיר לעצמו שוב ושוב: 'כל-מה שהשם עושה – לטובה הוא עושה'.

נשכב שוב רבי עקיבא ונסה להרדם שנית. הוא מכרח לישון לפחות כמה שעות, כדי שיהיה לו כח לעבודת היום של מחר. אך לא חלף זמן רב מאז נרדם, כשנפתע... קולות אחרים פלחו את-הדממה

אריה אימתני, יצא בְּשִׁקְט מְהֵיעַר הַסְמוּיָה, הִתְקַרַּב אֵט אֵט אֶל-הַחֲמוֹר מֵאַחֲרָיו, וְאֵז הִתְנַפֵּל עָלָיו וְטָרַף אוֹתוֹ בְּשִׁנָּיו, כְּשֶׁהוּא גֹרֵר אוֹתוֹ עִמוֹ אֶל-הַיַּעַר. כַּעַת יֵאלֵךְ רַבִּי עֲקִיבָא לְהַמְשִׁיךָ בְּדַרְכּוֹ בְּרַגְלָיו, לֵלֵא חֲמוֹר לִרְכֹּב עָלָיו.

אך רבי עקיבא, גם הפעם, לא נבהל ולא דאג. הוא רק חזר ואמר לעצמו: 'כל־מה שֶׁהַשֵּׁם עוֹשֶׂה – לטובה הוא עושה!'. גם אם כעת אין לי גר, תִּרְנַגּוֹל וְחֲמוֹר, הֲרִי הַשֵּׁם הוּא זֶה שֶׁמְנַהֵל אֶת-הָעוֹלָם, וְאִם אֵין, הֲכֵן הַכֹּל בְּיַדֵּי לְטוֹבָה!

ההצלה המפלאה

נרדם שוב רבי עקיבא, כְּשֶׁהוּא מְלֵא בְּשִׂמְחָה וְאַמוּנָה בְּהַשֵּׁם. כְּעֵבוֹר שְׁעָה קֵלָה, קוֹלוֹת רָמִים וּמְבוֹהָלִים הֵעִירוּ אוֹתוֹ שׁוֹב מִשְׁנָתוֹ. הַפְּעַם, נִשְׁמָעוּ הַקּוֹלוֹת מִכּוּוֵן בְּתֵי הָעִיר. הוּא שָׁמַע בְּכִיּוֹת, זַעֲקוֹת שִׁבְרָה, וְהִרְבָּה רָעַשׁ וְהִמְלִיחַ. חוֹשֵׁף הַלַּיְלָה עֲדִין שָׁרַר, וְהִקְשָׁה עַל הָרֵאָיָה.

הִתְקַרַּב מֵעַט רַבִּי עֲקִיבָא אֶל-הָעִיר, וְאֵז הִבְחִינוּ עֵינָיו בְּדַבָּר הַנּוֹרָא שֶׁהִתְרַחַשׁ. כָּל-תּוֹשְׁבֵי הָעִיר עוֹמְדִים יָחַד, כְּשֶׁהֵם קוֹשִׁיּוֹת זֶה לָזֶה בְּשִׁלְשָׁלֹת בְּרַזָּל, וְחִבּוּרֵת שׁוֹדְדִים אֲכָזְרִיִּים, מוֹבִילָה אוֹתָם אֶל-הַשָּׁבִי. רַחֵם עֲלֵיהֶם רַבִּי עֲקִיבָא בְּכָל-לְבָבוֹ, אֲךָ לֹא יָכַל לַעֲשׂוֹת דְּבָר.

כַּעַת אֲנִי מִבִּין הַכֹּל!', הִרְהַר לְעַצְמוֹ רַבִּי עֲקִיבָא בְּהִתְרַגְּשׁוֹת, 'נִס גְּדוֹל קָרָה לִי הַלַּיְלָה! אִם הָיוּ תּוֹשְׁבֵי הָעִיר מְכַנְיָסִים אוֹתִי לְבֵיתִם, הֲרִי אֲפֵ אוֹתִי הָיוּ לוֹקְחִים הַשׁוֹדְדִים אֶל-הַשָּׁבִי יָחַד אִתָּם. אִם הָיָה שְׁלִי הָיָה מִמְשִׁיךְ לְהָאִיר, הָיוּ מִבְּחִינִים בִּי מִרְחוֹק. וְאִם הַחֲמוֹר אוֹ הַתְּרַנְגּוֹל הָיוּ נִשְׁאַרִים בְּחַיִּים וּמִשְׁמִיעִים אֶת-קוֹלוֹתֵיהֶם, גַּם אֵז הָיוּ מִגִּיעִים אֵלַי הַשׁוֹדְדִים הַרְשָׁעִים הַלָּלוּ. אֲכֵן, כָּל־מָה שֶׁהַשֵּׁם עוֹשֶׂה – לְטוֹבָה הוּא עוֹשֶׂה!'

חֲזַר רַבִּי עֲקִיבָא לְבֵיתוֹ, סִפֵּר לְתַלְמִידָיו אֶת-הַסְּפֹרָה, וְאָמַר לָהֶם: 'בְּכָל-מַצָּב בּוֹ תִּהְיוּ, זְכְרוּ תַמִּיד: כָּל־מָה שֶׁהַשֵּׁם עוֹשֶׂה – לְטוֹבָה הוּא עוֹשֶׂה!'

ילדים יקרים! מספור מרתק זה נלמד על חשיבותה של האמונה בהשם שמשגיח ונמצא אתנו תמיד, בכל־מקום ובכל־מצב. תמיד נזכור שהשם מנהיג את־כל־המתרחש בעולם, והכל הוא רק לטובה.

(עפ"י מסכת ברכות דף ס עמוד ב)